

VIRGIL DIACONU

Ziua a șasea

Mie dragostea îmi trece prin inimă,
și inima bate repede-repede,
dar tu nici nu auzi bătaia.
Tu îți vezi mai departe de treburile tale,
tulburând cu frumusețea ta universul.

Și a fost dimineață și a fost seară: ziua a șasea.
În ziua a șaptea m-am odihnit
și m-am întrebat dacă am făcut bine că te-am făcut,

pentru că magnoliile deja erau geloase pe tine
și au venit la mine cu o petiție, cu un protest,
cum că aș fi nedrept și ți-aș fi dat tocmai ție
prea multă frumusețe...

Da, magnoliile și florile de cireș,
zăpăcitele narcise și florile de cais,
crinii imperiali și sfioasa rochiță a rândunicii
au ieșit în stradă să protesteze,
pentru că tocmai ție ți-am dat atâta frumusețe...
Până și mâna Maicii Domnului
a venit la mine și s-a plâns, ea,
care este minunea minunilor...
Vezi câte revolte ai iscat în Împărăție,
câte mișcări de stradă?

Numai rândunicile s-au îmbrăcat în frac în cinstea ta
și zboară în zig-zag cu gândurile mele prin cer;
și ți-pă cât pot de tare ca să nu audă lumea

ce gândesc despre tine, seara,
când sunt singur printre stelele nopții
și te privesc în secret cum dansezi printre fiare și licurici...
Cum dansezi ca o apă, ca valurile mării...
Și tu iarăși îmi spui că nu te iubesc, împlițato!

Despre suflet. Semne, prevestiri, superstiții

Vezi? Parcă s-a lăsat noaptea, deși este ziua...
Câinele urlă, chiar dacă nimeni nu trece pe drum...

Și poarta de lemn plânge fără nicio pricină...
Cine a lăsat-o deschisă? A intrat cineva?
Cine mi-a răscolit manuscrisele,
aceste scrisori de dragoste pentru nimeni,
pe care le scriu încă de la începuturi,
de parcă aș scrie cartea Facerea?
Și din cana cu apă cine a băut?

Vederea mi se tulbură, gândurile se întorc din lume acasă.
Tocmai ele, care toată viața și-au căutat în lume o casă...

Poate că cineva vrea să îmi spună ceva, - și nu îmi spune.
Până și împăratul Soare s-a ascuns de mine, nici nu mai
știu
dacă mâine îl voi găsi în locul unde l-am lăsat
și dacă el va mai coborî pentru mine hamacul de raze
în care legăn copilul în fiecare zi...

Poate că încă demult zarurile au fost aruncate
și toată bucuria nu mi-a fost dată decât pentru o clipă...
Chiar și apa din fântână a început să vorbească în dodii.
Are să îmi spună ceva? M-a strigat?... Și stelele în flăcări,
acești licurici ai Domnului, ce mai vor?
Cred că ele își trimit lumina la mine,
ca să nu mai strig toată noaptea
că am rămas singur sub stelele reci...
Ca să nu mai spun nimănui că întunericul
cotrobăie prin mine...
Da, licuricii Domnului îmi trimit lumina lor,
ca să nu mai strig în gura mare că cineva
îmi schimbă cuvintele din manuscrise
sau că înlocuiește răsăritul cu apusul,
victoriile cu înfrângerile,
sau acest cântec de greiere cu vuietul mării...

Poate că cineva încă nu are încredere în mine
și mă pune la încercare...

Ai văzut? Parcă s-a lăsat noaptea, deși este ziua...
Câinele urlă, chiar dacă nimeni nu trece pe drum...

Și din cana cu apă cine a băut?

25 martie 2025, de Buna Vestire

Tărâmul tăcerii

Oase albe pe drum.
Cum să nu citești în ele calea pierzaniei?

Spițele unui car de luptă deschise stau în aer.
Enkidu poate, Ghilgameș poate,
ca două planete pe aici să fi trecut, să fi rămas...

Încă de dimineață, vulpea urcă pieptiș spre vizuina ei,
unde o așteaptă puii înfometați, cu blana ruginie.
Trandafirii sălbatici care se înalță printre pietre
pictează cu sânge tăcerea.

Oricum, dacă nu i-aș saluta în fiecare dimineață
ar crede că și anul acesta au înflorit pentru nimeni.

Ariciul, care amușinează printre frunze,
se va întâlni în curând cu șopârta cea verde.
Însă o va zări doar pentru o clipă,
înainte ca fiara cu aripi să o ridice la cer.
Putea să fie el, însă norocul i-a surâs și de data aceasta.

Săgeata din arc încă mai stă la pândă:
este atâta vreme de când tărâmul tăcerii
i-a promis vânatul mult așteptat.

- Fir de iarbă, fir de iarbă,
spune-i Pădurii să se îndure de mine
și să-mi trimită o vietate în bătaia săgeții!
- Vântule, vânt subțire,
spune-i Pădurii să se îndure de mine
și să-mi trimită o vietate în bătaia săgeții!

Și iată că săgeata prinde deodată puteri
și țâșnește din arc.

Semn că rugile mele și-au atins ținta.

De-acum,
la lumina focului pregătit pentru festin,
nălucile se vor întoarce și vor dansa
din nou pentru mine.
Eu sunt noaptea.
Sufletele celor plecați dau buzna în mine.
Nu le mai pot stăpâni. Nu mai pot.
Împreună, vom înfrunta lacrimile
și de data aceasta.

Stelele, care privesc de sus,
știi prea bine ce se întâmplă.
Și tot ce urmează să se întâmple,
la lumina ultimelor flăcări.

Scrisori...

(6 11 25)

De ce-mi mai scrii?
De ce-mi mai scrii scrisori?
Mai arde prin cenușa nopții
vreun tăciune? Mai auzi tu șoapta
care te ia de mână pe strada Paradis?
Mai arde-n tine jarul primelor atingeri?
De ce-mi mai scrii?

Mai auzi tu strigătul din șoapta
care te strânge-n brațe? Îl auzi?
Ți-a mai rămas un vis nesugrumat?
De ce-mi mai scrii?
De ce-mi mai scrii scrisori?

Neliniștea deschide uși
în casele pustii... Aici hrănesc
balaurul cu șapte capete,
cu propriul întuneric îl hrănesc...
De ce-mi mai scrii?

Eu încă mai adun
cărările pe care au trecut cocorii
și urmele pe ape ale lui Isus.
Pe toate le adun, eu sunt hambarul
deșertăciunilor ce m-au răpus....

De ce-mi mai scrii,
când tu ai stins în mine-atâtea stele,

atâtea flăcări, rând pe rând?
De ce-mi mai scrii?

O risipire sunt, o-ntunecime... Sunt
ciobul de oglindă-n care încă se mai vede
îmbrățișarea de atunci...
Chiar și celulele sunt cioburi
în care se mai vede îmbrățișarea-Paradis.
Sunt oglinzi în care se mai vede
chiar sângele albastru-al mării
din care te-am băut...

De ce-mi mai scrii?
De ce-mi mai scrii scrisori?

7 mai 2025

Piersică

Nu am reușit nici azi să dau bine în pagina zilei.
Tocmai când aparatele foto și camerele de luat vederi
erau cu ochii pe mine, tocmai atunci mi-am scos cravata
și m-am deschiat la cămașă.
Și am lăsat să se audă bătăile inimii.
Bătăile, pentru femeia picioarelor lungi și de piersică,
pentru femeia războinică. Pentru femeia
care s-a promis cearșafurilor mele, cu toate stelele.
Și puțin a lipsit să-mi fac public
războiul din cearșafurile nopții,
spre deliciul camerelor de luat vederi și al ziarelor.

Puțin îmi pasă de aparatele lor de filmat singurătatea,
mi-am zis, în timp ce picioarele tale îmi alergau prin
creier
și strugurii tăi îmi căutau setea!

Desigur, mâine se vor strâmba iarăși de râs
cu ziarul în mână tinerele doamne, prin birouri.
– Iar s-a deschiat la cămașă expiratul ăla,
care o ține una și bună cu studenta lui,
vor chicoti tinerele doamne la cafea dimineața,
trezindu-și singure sânii cu mâna pe sub bluză.

Puțin îmi pasă de aparatele lor,
de camerele lor de filmat singurătatea, mi-am zis,

în timp ce treceam în fugă strada spre tine,
grăbit să desfac, chiar pe marginea acestei nopți, piersica.
De-a dreptul grăbit să o desfac, chiar dacă astfel voi

nimeri

de-a dreptul în aparatele foto și voi da buzna
pe prima pagină a ziarelor, a ratării mele politice.
Puțin îmi pasă dacă voi ajunge iarăși pe prima pagină,
spre bucuria doamnelor din birouri.
Spre bucuria tinerele doamne din birouri,
care chicotesc răsfoind ziarul la cafea dimineața
și își trezesc singure sânii cu mâna pe sub bluză.

Deocamdată, Lolita cireșelor nu se mai arată vederii.
Încă nu, bine închisă cum o țin în emisferele mele,
în celulele visului. Bine închisă în celulele visului,
în trandafirii aprinși. Atâta doar că, uneori,
îmi scot ștreangul de la gât și mă deschii la cămașă,

că umblu cu picioarele goale pe asfalt
și că mă cert cu norul de vrăbii.
Atâta doar că în dimineața aceasta,
când am vărsat cana cu lapte,
te-am lins de pe jos, femeie de lapte...
Atom cu atom, de pe jos.

Da, cineva de la capătul nopții încă mă pune pe jar,
un piersic întreg îmi înflorește în creier.

Nufăr

În heleșteul privirii mele:
nufăr sigilat pe ape, femeie,
fruct al primelor atingeri,
sub petalele cui voi înnopta
în seara aceasta?

